

X Ka 375/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Schab

Sędziowie: SO Urszula Myśliwska (spr.)

SO Krzysztof Chmielewski

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Michał Zborowski

przy udziale Prokuratora Andrzeja Józwicka

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014r.

sprawy M. O.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 29 stycznia 2014 r.,

sygn. akt X K 146/13

orzeka:

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. K. (2) wynagrodzenie w wysokości 420 (czterysta dwadzieścia) złotych plus VAT za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu M. O. w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt *X Ka 375/14*

UZASADNIENIE M. O. został oskarżony o to, że:

w dniu 28 grudnia 2012 roku w W. przy ul. (...) wprowadzając M. K. (2) w błąd co do swojej tożsamości, usiłował doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że podając się za pracownika zakładu energetycznego pod pozorem naprawy gniazdek elektrycznych zażądał pieniędzy w kwocie 850 zł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji, przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieście wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 roku oskarżonego **M. O.** w ramach zarzuconego mu czynu uznał go za winnego tego, że w dniu 28 grudnia 2012r. w W., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić M. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 850 zł., w ten sposób, że podał się za pracownika zakładu energetycznego, uprawnionego do przeprowadzenia

czynności związanych ze sprawdzeniem elektryczności w jej mieszkaniu, wprowadzając w błąd pokrzywdzoną zarówno co do faktu zatrudnienia jak i uprawnień do dokonania takich czynności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na reakcję opiekunki pokrzywdzonej H. I. i interwencję funkcjonariuszy Policji, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazując go a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzając mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego, szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...), karta 49, pod poz. 4; na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

W ustawowym terminie apelację wniósł **oskarżony M. O.**, który zaskarżył wyrok w części, co do sposobu odbywania orzeczonej kary. Zarzut apelacji sprowadza się do

tego, że oskarżony kwestionuje odrzucenie wniosku przesłanego do Sądu Rejonowego w dniu 23 maja 2013 roku o zastosowanie podczas wyrokowania art. 62 k.k. i umożliwienie odbywania kary w zakładzie karnym typu półotwartego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego, jest oczywiście bezzasadna i jako taka nie mogła zostać uwzględniona. Podnoszony przez skarżącego zarzut nie może spowodować ani zmiany ani uchylenia zaskarżonego wyroku. Co prawda oskarżony w swoim piśmie, które z uwagi na treść, zostało potraktowane jako apelacja, o to nie wnosi ale w istocie należało dojść do przekonania, że do tego sprowadza się jego wniosek, bowiem w apelacji szczegółowo wskazuje jedynie na korzyści płynące dla niego i rodziny, gdyby odbywał karę w zakładzie półotwartym. Jednakże poza uwagą skarżącego pozostał fakt, że art. 62 k.k. daje sądowi I instancji uprawnienie do ustalenia w wyroku rodzaju i typu zakładu karnego, a nie nakłada na niego taki jego obowiązek. A zatem jeżeli sąd orzekający nie skorzystał z tego uprawnienia, o rodzaju i typie zakładu karnego, a także skierowaniu skazanego do określonego systemu odbywania kary decyduje komisja penitencjarna na podstawie art. 76 § 1 pkt. 1 i 2 k.k.w. Należy zauważyć, że wykonanie kary pozbawienia wolności odbywa się zgodnie z zasadą indywidualizacji oddziaływania na skazanego, tak by jak najpełniej zrealizować cel wychowawczy i zapobiegawczy. Właściwa komisja penitencjarna, jako organ wykonawczy jest w stanie odpowiednio ocenić, w jakim zakładzie karnym oskarżony będzie odbywał orzeczoną karę. Ponieważ komisja penitencjarna ogłasza decyzje oraz wyraża opinie po wysłuchaniu skazanego i w jego obecności, a zatem ma on i wówczas możliwość wyrażenia swojej opinii w kwestii zakładu w jakim powinien odbywać karę pozbawienia wolności. Na decyzję komisji w tym zakresie przysługuje skazanemu skarga.

Tak więc, z uwagi na fakt, iż w orzeczeniu sądu I instancji w zaskarżonym zakresie Sąd Okręgowy działający jako sąd II instancji nie dopatrył się uchybień skutkujących jego zmianą bądź uchyleniem należało orzec jak na wstępie

W związku ze świadczoną obroną z urzędu na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i § 14 ust. 2 pkt. 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa koszty obrony w postępowaniu z odwoławczym na rzecz adw. (...) w kwocie 420 zł + VAT.